

Κριτικά Απόψεις Τριώνων Μ.ρ. Ρόδου

Ο ΙΤΑΛΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Ἄφ' ἑσίου συνέλεια τοῦ πολέμου ὁ ἔσπερος τῶν Ἐθνοπαϊκῶν οὐρασιουσῶν ἐξεδεσφάθη καὶ ἡ λαχὴ τῆς Γερμανο-Ἀστροσυγγαρίας ἐξέλειπεν, ἡ Ἰταλία ἀφ' ἑνὸς μὲν ζητεῖ ἐπιμόνωσιν ἢ ἀντικαταστήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν Μέσην Ἠφροσύνην, ἀφ' ἑτέρου δὲ Λαθρῶν ἔστρεψε τὴν προσοχὴν εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὸ Αἰγαίον, τὴν κυριαρχίαν τῶν ὁποίων ἐπιδιώκει ἐσοκαμένως καὶ τεχνημένως. Μιμούμενη τὴν Ἀγγλικὴν πολιτικὴν, ἥτις ἀποτέλλει τὸν Διάδοχον τοῦ Ἀγγλικῶ Ἐθνικοῦ τὰ ἐπισημεφῆ προσεκτικῶς καὶ μελετηρῶς ἐπιμελῶς τοὺς ποικίλους λαοὺς τοῦ ἀγαροῦς Ἡνωμένου Βασιλείου, ἡ Ἰταλία ἐκνήρυσεν ἐνθῆλικον τὸν δεκαεξαιετῆ Διάδοχον τοῦ Ἐθνικοῦ τῆς καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Τριπολίδα καὶ τὴν Κυρηναϊκὴν, τὰς ὁποίας διτάμει τῆς Συνθήκης τῶν Σεβῶν παρὰ τὴν Ἰταλικὰς ἀποικίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ρόδον καὶ τὸν Καστελλόροζον, ὑποδηλώσασα οὕτω σαφῶς τοὺς κρυφίους σκοποὺς τῆς εἰς τὸ Αἰγαίον.

Τὴν πρωτὰν τῆς 14ης παρελθ. τοῦ θεωρητικῶν Ἐθνοπαϊκῶν φέρων τὸν πρῶτον τὸν Πεδευσιῶν καὶ Διάδοχον τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτου—Νικολάου—Θωμᾶ—Ἰωάννου—Μαρίαν τῆς Σαβοίας, ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ρόδου ἐπὶ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ ἀναμνηστοῦ θεωρητικῶ Ἐθνοπαϊκῶν, διὰ ὃ καὶ Μ.ρ. Ποσδάρι ἐν οὐλοῦ ἀνήλθε μετὰ τοῦ ἀκολούθου του καὶ βιάδαλα πάσαν τὰ σέβη καὶ τὰς ἐσχάς του. Τὴν 4 μ.μ. ἡ βασιλικὴ ἀτιμᾶκατος ἐπὶ τοὺς κανονισμοὺς τῶν θεωρητικῶν διασχίζει τὸν περιήρητον ἀρχαῖον λιμένα τῶν τριήρων καὶ βραδέως χωροδοσὰ προσεγγίζει τὴν ἀποβάσαν τοῦ Μανδρακινοῦ, ὅπου μετὰ τῶν πολλῶν ἐκ μισροτῆς ἀνίδων προσέχει ἡ μεσαία, φερόσασα ἐπιδεικτικῶς τὸ Στέμμα τῆς Σαβοίας μετὰ τὴν συμβολικὴν ἐπιγραφὴν FERT. Ἡμεῖς ὁλοῖ Fortitude Eius Rhodum Tenent, ἥτοι «Ἡ ἐσχὰς τοῦ του (Ἰταλικῶ Στέμματος) τὴν Ἡρόσαν ἐκράττησεν».

Ἡ Α. Ὑ. ἀναστήματος υψηλοῦ καὶ συμπαθοῦς φρονογνωμίας, ὁμοίως καὶ ἐπι

κτικῶς μετὰ τὴν Ὑψηλὴν τοῦ μητῆρα, ἀποβιάζεται εἰς τὴν ἀποβάσαν φέρων σὺν τῇ ναυτικῇ δοκίμῳ, αὐτοδεδεμένο: ἐπὶ τοῦ ναυαρχοῦ Μπουάδρι καὶ τοῦ παιδικοῦ γοῦ του. Ὁ κ. Μπουάδρι μετὰ τὴν ἐπιβίον παράσημα εἰνε συγκρατημένως. Ὁμαλὶ διαρκῶς, διατάσσει ἀδιακῶτως καὶ χειρονομεῖ. Προσφρωνῶν διὰ μακροῦ λόγου τὸν Πόρτλητα, καταλήγει μετὰ τὰς ἐσομένης χαρακτηριστικῶς φράσεις: «Ἡ Ρόδος, ἥτις ὑπὸ τὸν θάρακτῃ τῶν ὄν γεννητικῶν Ἰπποτικῶν καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τῆς Σαβοίας εἶδεν ἀρχομένην ἐνταῦθα ἀκτῆνα τοῦ μεγάλου Ἰταλικῶ τολευσμοῦ ἢ ἀρελλᾶται πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ Ἡλίου, προστάτου τῆς νῆσου ἀπὸ τῆς μάλλου μεμακρυσμένης ἀρχαϊκότητος. Ἡ Ρόδος, ἀγαλλομένη, ἐπευφνημεῖ σήμερον τὴν Ρ. Β. Ὑ. ἐλπίδα τῆς Ἰταλίας».

—>>>

Εἰς τὴν ὑποδοχὴν ταύτην δὲν παροῖσι ὁ Μητροπολίτης Ρόδου κ. Ἀποστολὸς, ἐδιοκόμενος ἀπὸ ἐβδομάδιον μακρόν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νῆσου, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναμνηστικῶς περιόδου δίων τῶν 44 χωριῶν τῆς νῆσου, κατὰ ἣν ἐπιδεικτικῶς ἐπισημαίνεται τὰς κοινότητας, ἐξιστάει τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν πράγματα, ἐξομαλίνει τὰς διαφορὰς καὶ ἐνθῆζει τὴν κανονικὴν τοῦτων λειτουργίαν. Εἰδοποιηθεὶς ἀργὰ μετὰ τὴν ἀφίξιν, δὲν ἠδυνήθη τὸν προσέλην αὐτοπροσώπως, ἀνέστησεν ὁμως καὶ ἀπέστειλεν ἐπιτροπὴν μετὰ τὸν Προποσίγγελλον τὸν ἐπὶ κεφαλῆς, ἥτις ἠγγήθη ἀπλῶς εἰς τὸν Ὑψηλὸν ἔξενον τὸ «ὡς εὔπερῆσση».

Ὁ λαὸς τῆς Ρόδου, μαθὼν κατάληκτικῶς τὴν σημασίαν τῆς ἀνηστημένης συμβολικῆς ἐπιγραφῆς καὶ τὸν λόγον τοῦ κ. Μπουάδρι, κατηγορήσασα καὶ ἀπέσχε πάσης ὑποδοχῆς. Καὶ ἡ ἐπιδεικτικὴ αὐτῆ ἀποχὴ τὸν ἐγένετο ἀσθητῆ σοβαρῶς εἰς τὸν Ἰταλὸν Διάδοχον, ὅστις καὶ σχετικὴν παρατήρησιν ἀνημῆσσε πρὸς τὸν Βασιλικὸν Ἐπίτροπον κ. Ἀλμπερτάτι, ἔλαδεν ὁμως παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπάντησιν διὰ τῶν πτυχῶν δὲ αὐτὸ οἱ Ἕλληνας, ἀλλ' ἡ Ἰταλικὴ πολιτικὴ, ἥτις ἐφαρμόζεται κατ' αὐτῶν».

Ἐπίσης ἡ ἐπιτροπὴ χωρὰ τῆς Ρόδου,

ΟΙ ΜΗΡΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΝΙΚΗΣ

ΕΜΜ. ΠΕΤΡΙΔΙ

Ἐπὶ (Ἐκ Κρήτης)

ΔΗΜ. ΖΕΒΕΛΑΚΗΣ

ἀθροπελαγῶς (Ἐκ Κρήτης)

Ἐτραυματίσθη εἰς τὸν ἄσπερον ψυχρότητα καὶ κατηγορησῶν τὰς ἐπιμόνωσιν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν φοβερὰς πείσεως ἀρχαῖων Ροδιῶν, ὅτινες ἐνίκου παρτοῦ καὶ διεκρίνοντο παρτοῦ καὶ ἐπρότεινον εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν, ἀναγνωστικῶς οἱ καθῆται τῶν Ἡμερῶν Δέκα. Ἐρῶδες ἔτεκα νῆας».

Τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων εἶρε, ἀνταξίως ἐκρηπνεν τὸς μικροὺς ἀπογόνους.

Εἰς τὸ χωρίον Μαλινα ὁ ὑποδοχὴ τῆς πληριάζει τὸν διδάκαλον καὶ ἐταγορεῖται αὐτῷ διαταγὴν ἔγγραφον γὰ χειροκροτήσασιν οἱ μαθηταί. Ἄλλ' ὁ εὐφρῆς διδάκαλος ἀπατήει «Ἐξουχῶτάτε, ὁ ἡμίονος ἐφ' οὗ καθῆται ὁ Ἡρίγ-κηψ εἶνε ὁλίγων ἄρως καὶ ἐν-εσχόμενον εἶνε, τρομάζων ἐπὶ τῶν ἐκτακτοῦτων καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ἢ ἀνατρέψῃ αὐτῶν. Δεὰ τούτο φροβῶμαι ἢ ἀναλάθω ἐγὼ μετὰ τὴν αὐτῶν ἐδύνην.» Ὅταν δ' οἱ Ἰταλοὶ ἐφρόσαν ἐβίβισα Ἰταλῶν καὶ παρεκίοντο τὸς μαθητὰς γὰ φρονήσασιν οἱ μικροὶ Ρό-

Ἐτραυματίσθη κατὰ τὴν μάχην τῶ Γοσδίου, κροτῶν τὸν ἄσπερον ψυχρότητα καὶ κατηγορησῶν τὰς ἐπιμόνωσιν κατὰ τὴν ὑποδοχὴν φοβερὰς πείσεως ἀρχαῖων Ροδιῶν, ὅτινες ἐνίκου παρτοῦ καὶ διεκρίνοντο παρτοῦ καὶ ἐπρότεινον εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν, ἀναγνωστικῶς οἱ καθῆται τῶν Ἡμερῶν Δέκα. Ἐρῶδες ἔτεκα νῆας».

Τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων εἶρε, ἀνταξίως ἐκρηπνεν τὸς μικροὺς ἀπογόνους.

Εἰς τὸ χωρίον Μαλινα ὁ ὑποδοχὴ τῆς πληριάζει τὸν διδάκαλον καὶ ἐταγορεῖται αὐτῷ διαταγὴν ἔγγραφον γὰ χειροκροτήσασιν οἱ μαθηταί. Ἄλλ' ὁ εὐφρῆς διδάκαλος ἀπατήει «Ἐξουχῶτάτε, ὁ ἡμίονος ἐφ' οὗ καθῆται ὁ Ἡρίγ-κηψ εἶνε ὁλίγων ἄρως καὶ ἐν-εσχόμενον εἶνε, τρομάζων ἐπὶ τῶν ἐκτακτοῦτων καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ἢ ἀνατρέψῃ αὐτῶν. Δεὰ τούτο φροβῶμαι ἢ ἀναλάθω ἐγὼ μετὰ τὴν αὐτῶν ἐδύνην.» Ὅταν δ' οἱ Ἰταλοὶ ἐφρόσαν ἐβίβισα Ἰταλῶν καὶ παρεκίοντο τὸς μαθητὰς γὰ φρονήσασιν οἱ μικροὶ Ρό-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΟΗΝΩΝ

οἱ παρομεινω ἀρῶνοι, πλείστοι τοῦτων ἦσαν κατεφῆροι ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ἀναμνηστικῆς ἐνὸς ἄλλοι ἦσαν ὄχρα καὶ ἔσπεμον ἐκ τοῦ μίσους. Τὰ γεγονῶτα ἀντελήθη ὁ πρῶτος Οὐμβέρτος, ὅστις, πηδῆσας ἐκ τοῦ ἡμῶνον του, ἐπέση τοῦ ἀναμνηστοῦ αὐτοκτονίῳ καὶ ἀπῆλθεν ἀπέσχε γοῖσι γὰ γαιοστῆν ἰνῆ.

Ὁ Μητροπολίτης Ρόδου, μὴ δυνήσας γὰ γαιοστῆν ἀποπροσώπως τὸν Ὑψηλὸν ἔξενον, ἀπελήρωσε τὴν ἔλλειψιν ταύτην, ἀπέστειλας πρὸς τὴν Α. Ὑ. ἐκ τοῦ χωρίου Γεννάδι ἐκτενῆς ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποῖον ἐγαίεσσε τὴν ἔλευσίν του, ἐδικαιολογεῖ τὴν ἀποστίαν του καὶ ἐπρότεινεν διὰ τὸ τοῦτον δὲν προσῆλθεν ἐξ ἐλλείψεως σθεασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπόν του, ἀλλ' ἐκ νῆσις τοῦ λαοῦ διοχορίας κατὰ τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἴσων ἐπιμόνωσιν ἀντενεργεῖ εἰς τὴν ἔνωσιν τῆς Ρόδου μετὰ τῆς μητρῶς Ἑλλάδος, ὅπου ἀπέσχε τὸν μόνον αἰώνιον καὶ ἀνάλωτῆς πόδον τοῦ λαοῦ τῆς Ρόδου. Προσέθετε δ' ἐν τέλει τὴν θερμὴν παρακλήσιν διπῶς ἡ Α. Ὑ. ἐταροσθηῖ γὰ διασπορῆσιν τῶν Βασιλικῶν του πατέρα περὶ τοῦ πόδου τοῦτου τοῦ Ροδιακοῦ λαοῦ καὶ συγκτελοῦ εἰς τὴν ἐπιτελεσῖν αὐτοῦ, ἵνα οὕτω μὲν ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ ἀετιμῆστος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ρόδου».

Ἡ τοιαύτη στάσις καὶ ἐνεργετα τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου ἐθεωρήθη ἀπάδοσος καὶ ἐπαινώσασα εἰς τὸ συμφῶν τῆς Ἰταλίας καὶ ἐαρηκολούθησαν ὄλιγα γεγονῶτα, περὶ τῶν ὁποῖων θὰ ἐπαύσομαι.

40. ΣΚΕΥΟΣ ΖΕΡΒΟΣ

Ταγματάρχης
16 Οκτ. 1921

Ἡ γενεα τοῦ πληροφροῦ τῶν Ἡμεροπαϊκῶν Νέων τοῦ Λανδῆτου ὁδῶν γὰ θεωρησῶσι παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ ὡς ἀπολύτως ἀξιοποῖτοι, ἀ π ο δ ἰ δ ο υ σ α ἰ ἴν οὐχὶ τὴν συγκροτημένην κατεφῆσασιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς, πάντως ὅμως τὸ πνεῦμα, ὅφ' οὗ διαπονται αἱ καταβαλλόμενα ἐνεργετικῶς αὐτῆς.»

Εἶνε δὲ αἱ πληροφροῖα αὐτῶν αἱ ἐξῆς: